

τὸ πυκνόν, πυκνότερον ἐκεῖνο πλῆθος τῶν θεατῶν, οἵτινες κατέκλυζον τὸν περίεχθρον, δίκην μυρμίκων στρατιάς. *Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παλαιά, ὅλη ἐκεῖνη ἡ παιδρὰ ἀληθῶς πανήγυρις, ἥτις ἐπὶ τοσαύτα ἔτη ἀντείχεν ἐπίμονος εἰς πᾶν ἐκκλησιαστικὸν ἀνάθεμα καὶ πᾶσαν ἐπισκοπικὴν προγραφήν, παρῆλθε πλέον σήμερον ἀνεπιστρεπτεῖ, καὶ ὅ,τι δὲν κατώρθωσεν ἡ ἐκκλησία κατώρθωσεν οὕτως εἰπεῖν ὁ πολιτισμὸς. Λέγω οὕτως εἰπεῖν, διότι μετέθηκεν ἀπλῶς ὅ,τι μάρτην ἐκεῖνη προσεπάθει νὰ ἐξοντώσῃ. Δὲν γίνεται πλέον εἰς τὰς στήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τὸ προσκύνημα τῆς Καθαρᾶς Δευτέρας, ἀλλὰ γίνεται ὅμως ἀπὸ πέντε ἤδη ἑτῶν εἰς τὸ Φάληρον. Εἰς τοὺς λόφους τοῦ Ὀλισσοῦ ἀπέμειναν πιστοὶ ἀποδημητὰ ὀλίγοι μόνον μὴ πολιτισμένοι καὶ εἰς τὰς κατωτέρας τοῦ λαοῦ τάξεις ἀνήκοντες. Αὐτοὶ μεταφέρουσιν ἀκόμη ἐκεῖ, ὡς εἶχον μεταφέρει τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, τὰς ἐλαίας τῶν καὶ τὰ σκόροδά τῶν καὶ τὰ πεμιγρὰ τῶν ὄστρεα καὶ τὸν ἀπαραίτητον ῥητινίτην, καὶ τραγωδοῦσιν ἀκόμη εὐθμοὶ καὶ χοροῦσι πρὸς τὸν ἦγον βραχνῶ τινος καὶ παραχρόνου βιολίου. *Ἄλλ' εἶνε ὀλίγοι δυστυχῶς, ὡς εἶνε ὀλίγοι καὶ οἱ θεαταὶ τῶν. Οἱ πολλοί, ὧν ἡ πολιτισμένη καὶ νεωτερίζουσα στρατιὰ πληθύνεται ὁσπήμεραι, καταβαίνουσιν εἰς τὸ Φάληρον, ὅπου ὑπάρχει ἐστιατόριον τῆς Ἐταιρίας τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ὑπάρχει καφενεῖον, ὅπου κτίζονται μέγαρα ἐξοχικά, ὅπου δύναται τις τέλος νὰ περιπατήσῃ ὥρας ὀλοκλήρους εἰς διακοσίαν μέτρων ἕκτασιν, θαυμάζων τὰς πασσαλοστοιχίας, ἅς οἱ φαληρισταὶ ἀποκαλοῦσι κήπους, τὸ μελαγχολικὸν παράπηγμα, ὅπερ τὸ θέρος ὀνομάζεται θέατρον, καὶ . . . τὴν περίεργον ἀνεμαντλίαν, ἥτις ὡς γίγαντος σκελετὸς ἀναπτύσσει πρὸς τὴν θαλασσίναν αὐρὰν τὰς ἐρυθρὰς τῆς πέρυγας. Τὰ πολλὰ ταῦτα καὶ ποικίλα θέλητρα τοῦ Φαλήρου, εἰς ἃ μὴ λησμονήσῃς νὰ προσθέσῃς τὸ μέγιστον ἐκεῖνο, ὅπερ συνοφίζουσιν αἱ γαλλικαὶ λέξεις: *voir et être vu*, συγκαλοῦσι συνήθως τὴν Καθαρὰν Δευτέραν παρὰ τὸν φαληρικὸν αἰγιάλον τὸν οὕτω καλούμενον *καλὸν κόσμον τῶν Ἀθηνῶν*, ὅστις ἀφοῦ περιπατήσῃ ὥρας τινάς, καὶ ἀκούσῃ βακένδυτὸν κίθα καὶ ἀνιπτον ἰταλόπαιδα, παίζοντα διὰ τῆς ἄσπης του τὴν *Mandolinata* καὶ τὴν *Stella Confidente*, ἐπιστρέφει οἴκαδε κατευχαριστημένος καὶ διηγεῖται τὴν ἐπιούσαν ὅτι ἐπέρασε θαυμάσια εἰς τὸ Φάληρον. *Ἐφέτος ὅμως καὶ τοῦ Φαλήρου τὰ Κούλουμα ἦσαν πεμιγρὰ καὶ μέτρια. Ὁ κόσμος ἦτο ὀλίγος, ἴσως διότι ὁ ἄρθρος πηλὸς τῶν ὁδῶν ἐμπόδιζε τοὺς περισσότερους νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας τῶν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὁδοποσίαν, πολὺ μακροτέραν καὶ δυσχεροτέραν τῆς ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ εἰς τὸ Φάληρον· τὸ δὲ ἐστιατόριον τοῦ σιδηροδρόμου ἦτο κλει-

στόν, διότι πιθανῶς ἡ χιὼν τῆς προτεραιᾶς εἶχε παγώσει τοὺς κερδοσκοπικοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ξενοδόχου. Οὕτω πᾶσαι αἱ διασκεδάσεις, τὰς ὁποίας πρὸ μικροῦ σοῦ ἀνέφερα, ἔγειναν μὲν, ἀλλ' ἔγειναν κατὰ πολὺ μικροτέρας διαστάσεις, καὶ ἡ *greatest attraction* τῆς ἡμέρας ἔγεινεν ἡ ἀνεμαντλία τοῦ σιδηροδρόμου, ἥτις ἀντικατέστησεν ἀπό τινων μνηῶν τὸ δυστυχῆς θανάριον, οὕτινος οἱ ἀφιλοκερδεῖς ἀγῶνες ἐπότιζον ἄλλοτε τὸν κηποὶ τῆς Ἐταιρίας.

*Θέλεις τώρα καὶ ἐν νέον; *Ἐφθασε προχθὲς ὁ ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θίασος, ὅστις πρόκειται νὰ τέρψῃ τὰ ἀθηναϊκὰ ὄτα κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ χειμερινοῦ θεάτρου. Λέγεται δὲ ἤδη περὶ αὐτοῦ ὅτι ἡ πρώτη κυρία εἶνε . . . πολὺ ὠραία. Σὺ θὰ ἐρωτήσῃς ἴσως, ἂν τραγουδεῖ εὐμορφα. Περὶ τούτου οὐδεὶς ἔγεινε λόγος μέχρι τοῦδε ὑπὸ τοῦ *γυλομοῦσου* κοινού.

*Α! ἀλήθεια! ὀλίγοι δεῖν νὰ λησμονήσω καὶ ἐν ἄλλο νέον. *Ἐπεσε τὸ Ὑπουργεῖον.

ΣΟΦΙΑ.

Γινώμαι καὶ ἀπέψεις ἠθικαὶ τοῦ δαυκοῦ

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιού.]

422.

*Ὅλα τὰ πάθη παρορμῶσι τὸν ἄνθρωπον εἰς σφάλματα, ἀλλὰ τὰ ἐξ ἔρωτος ὀλισθήματα εἶναι τὰ μᾶλλον καταγέλαστα.

423.

*Ὀλίγοι γέροντες γινώσκουσι νὰ φέρονται ὡς γέροντες.

424.

*Ἄλλα ἔχομεν ἐλαττώματα καὶ ἐν τοῖς ἀντιθέτοις αὐτῶν σεμνυόμενα. Ἐν ᾧ, λόγου χάριν, ἀσθενοῦς εἴμεθα χαρικτηρῶς, καυχώμεθα ὡς ἰσχυρογνώμονες.

425.

*Ἡ περίνοια οἶνεὶ μαντικῆς δυνάμεως μετέχει, καὶ διὰ τοῦτο, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τοῦ νοῦς προτέρημα, τὸ διορατικὸν τὴν ματαιότητα τοῦ ἀνθρώπου κολακεύει.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Παππάκη, τί εἶνε αὐτὴ ἡ «διδασκαλία μαθημάτων διὰ προβολῆς φωτεινῶν εἰκόνων», περὶ τῆς ὁποίας γίνεται τόσος λόγος εἰς τὰς ἐφημερίδας;

— Σοῦ τὸ εἶπα ἄλλοτε.

— Ναι, μοῦ εἶπες ὅτι δὲν ἤξευρες.

— Αἱ λοιπὸν, αὐτὸ εἶνε.

* *

Μεταξὺ φίλων:

— Πῶς; εἶσαι σὺ; Δὲν ἀπέθανες λοιπὸν;

— Καθόλου.

— Ἦσο τόσον κακὰ τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ σὲ εἶδα εἰς τὴν ἀσθένειάν σου.